

Cartea lui Daniel - Numărul o sută nouăzeci și șase

Paralele profetice și dezamăgirea divină: călătoria revelatoare a poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă în Apocalipsa 10

Jeff Pippenger
2024-04-27

În capitolul zece din Apocalipsa, unde este reprezentată istoria mesajelor primului și celui de-al doilea înger, lui Ioan, ca simbol al poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, i s-a spus mai dinainte că urma să existe o dezamăgire în istoria pe care o reprezenta în chip simbolic, iar acea dezamăgire era elementul din istoria primului și celui de-al doilea înger care fusese pecetluit pentru înțelegerea milleriților, spre a le pune la încercare credința.

Și glasul pe care îl auzisem din cer mi-a vorbit din nou și a zis: „Du-te și ia cărticica deschisă din mâna îngerului care stă pe mare și pe pământ.” Și m-am dus la înger și i-am zis: „Dă-mi cărticica.” Iar el mi-a zis: „Ia-o și mănânc-o; ea îți va amări pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.” Și am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o; și în gura mea a fost dulce ca mierea, dar îndată ce am mâncat-o, pântecele mi s-a amărât. Apocalipsa 10:8–10.

În versetul zece, Ioan reprezintă istoria de la 11 august 1840, când îngerul cel puternic s-a coborât având în mână o cărtică, până la Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844. Înainte ca el să reprezinte în mod simbolic acea istorie, i se spune de către „glasul pe care” l-a „auzit din cer”, înștiințându-l că, atunci când va mânca cărticica, „ea îți va amări pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea”. Dezamăgirea amară este ceea ce a pus la încercare credința milleriților și nu era cel mai bine pentru ei să cunoască acea dezamăgire înainte ca ea să vină, însă Ioan îi reprezintă pe cei din zilele de pe urmă, cărora li se cere să cunoască faptele legate de delimitarea evenimentelor care constituie istoria mesajului primului și celui de-al doilea înger.

Acea istorie sacră arată că asupra poporului din zilele de pe urmă avea să fie adusă o probă și că aceasta avea să fie o probă întemeiată pe ceva ce nu era mai bine pentru ei să înțeleagă înainte de probă; totuși, nu era experiența identică a milleriților, deși se armoniza în mod desăvârșit cu succesiunea de evenimente reprezentată de primul și al doilea înger, căci și cele șapte tunete reprezintă „evenimente viitoare care vor fi descoperite în ordinea lor”.

Nubwo byasabwaga kumenya amateka y'ishingiro y'Abamilerite, ubwoko bw'Imana bwo mu minsi y'imperuka bwari kuzasohora urukurikirane rw'ibyabaye nk'urwo Abamilerite basohoye; ariko icyagerageje Abamilerite, kandi cyari cyiza kuri bo ko batakimenya mbere y'igihe, cyari kuzaba ikigeragezo gitandukanye, cyatewe n'ingingo yari yarafunzwe ikarindirizwa kugeza igihe cyegerereje ngo Intare yo mu muryango wa Yuda ikureho ikimenyetso ku Ibyahishuwe bya Yesu Kristo; kandi ibyo bibera mu mateka ahishwe y'umurongo wa mironko ine wa Daniyeli cumi n'umwe.

Ceea ce a fost pecetluit a fost menit să pună la încercare poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, iar această încercare avea să se alinieze cu reperul la care au fost încercați milleritiții, căci, fie în prima împlinire din istoria millerită, fie în ultima împlinire a zilelor de pe urmă, cele șapte tunete erau „o prezentare delimitată a evenimentelor” „care aveau să fie descoperite în ordinea lor”.

Ceea ce nu a fost recunoscut pe scară largă este faptul că, după cum Ioan reprezintă istoria coborârii lui Hristos cu cărticica la 11 august 1840 până la Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844, aceeași istorie a fost reprezentată și prin coborârea celui de-al doilea înger la 19 aprilie 1844. Prima dezamăgire poate fi înțeleasă ca dezamăgirea lui Ioan, care, după ce a mâncat cărticica la 11 august 1840, a întâmpinat dezamăgirea la 19 aprilie 1844. Când a venit acea dezamăgire, cel de-al doilea înger a coborât având în mână o „scriere”.

„Un alt înger puternic a fost însărcinat să coboare pe pământ. Isus i-a pus în mână o scriere, iar când a venit pe pământ, a strigat: «A căzut Babilonul, a căzut!» Apoi i-am văzut din nou pe cei dezamăgiți ridicându-și ochii spre cer, privind cu credință și nădejde spre arătarea Domnului lor. Dar mulți păreau să rămână într-o stare de nesimțire, ca și cum ar fi adormiți; totuși, puteam vedea pe fețele lor urma unei adânci întristări. Cei dezamăgiți au văzut din Scripturi că se aflau în timpul de întârziere și că trebuiau să aștepte cu răbdare împlinirea vedeniei. Aceeași dovadă care îi condusese să-L aștepte pe Domnul lor în 1843 i-a făcut să-L aștepte în 1844. Totuși, am văzut că majoritatea nu aveau acea putere care le caracterizase credința în 1843. Dezamăgirea lor le slăbise credința.” Scrieri timpurii, 247.

Istoria millerită pe care Ioan o reprezintă în capitolul zece este istoria primului înger și, de asemenea, a celui de-al doilea înger. Coborârea primului înger cu o solie și coborârea celui de-al doilea înger cu o solie marchează începutul unor istorii distincte, care amândouă s-au încheiat în dezamăgire, deși Ioan ilustrează mai direct întreaga istorie a ambilor îngeri. Chiar și după 22 octombrie 1844, când a sosit al treilea înger cu o solie, dezamăgirea răzvrătirii din 1863 oferă o a treia mărturie a unei perioade care începe cu o solie și se încheie cu dezamăgire.

La première déception du mouvement du troisième ange, le 18 juillet 2020, était le parallèle de la première déception des millérites. Une vérité avait été scellée, tout comme la vérité de 1844 fut scellée par le Seigneur retenant sa main sur une erreur dans certains des calculs, erreur qui produisit la première déception des millérites. Lorsque l’erreur fut ensuite comprise, l’erreur avait été descellée, comme le Lion de la tribu de Juda avait retiré sa main. L’erreur du 18 juillet 2020 fut provoquée par le refus de reconnaître que sa main avait été levée le 22 octobre 1844, alors qu’il proclamait que « le temps ne serait plus ».

Fie că a fost vorba despre mișcarea filadelfiană a primei dezamăgiri a primului înger, fie despre prima dezamăgire a mișcării laodiceene a celui de-al treilea înger, mâna Sa reprezintă semnul de hotar. La 19 aprilie 1844 și la 18 iulie 2020, dezamăgirea a produs un timp de risipire. Cei care fuseseră adunați fie la 11 august 1840, fie la 11 septembrie 2001 au fost risipiți, iar după aceea Hristos a început să-Și adune poporul a doua oară.

A adunat un popor începând din 11 septembrie 2001, căci, așa cum este reprezentat prin botezul lui Hristos, atunci când simbolul Divin coboară, El începe să-Și adune ucenicii, nu mai înainte. Apoi,

după o împrăștiere, Hristos Își adună poporul a doua oară. Hristos Și-a adunat ucenicii începând de la botezul Său, iar după împrăștierea produsă de cruce, El a început să-Și adune ucenicii a doua oară. Faptul profetic al unei a doua adunări, care a început în iulie 2023, a făcut parte din ceea ce fusese pecetluit la 18 iulie 2020, deși era în mod clar un element al istoriei milleriților.

În versetul patruzeci din Daniel unsprezece, fiara din adâncul fără fund s-a ridicat și a ucis amândouă coarnezile fiarei pământului în 2020. În iulie 2023, Domnul a început să-Și adune pentru a doua oară poporul din zilele de pe urmă. Procesul adunării este reprezentat în istoria sacră millerită, iar în acea istorie există două mărturii istorice despre adunarea poporului Său pentru a doua oară. Procesul adunării este un element profetic care a fost pecetluit până în iulie 2023. Lucrarea de adunare a poporului Său pentru a doua oară se împlinesc în timpul istoriei Războiului din Ucraina, chiar înainte de a doua alegere a celui de-al optulea președinte, care este dintre cei șapte.

La 11 august 1840, Domnul a adunat mișcarea millerită și a marcat această adunare prin introducerea diagramei din 1843, care a fost publicată în mai 1842. Diagrama reprezenta solia de temelie, căci atunci El așeza temelia templului millerit. Coborârea îngerului din Apocalipsa capitolul zece, la 11 august 1840, este paralelă cu botezul lui Hristos, care, printre alte lucruri, a marcat începutul alegerii ucenicilor Săi de către Hristos.

„Prin chemarea lui Ioan și Andrei și Simon, a lui Filip și Natanael, a început temelia Bisericii creștine. Ioan i-a îndrumat pe doi dintre ucenicii săi către Hristos. Apoi unul dintre aceștia, Andrei, l-a găsit pe fratele său și l-a chemat la Mântuitorul. Filip a fost apoi chemat, iar el a plecat în căutarea lui Natanael.” Hristos, Lumina lumii, 141.

Lucrării lui William Miller, de la vremea sfârșitului din 1798 până la 11 august 1840, i-a corespuns lucrarea lui Ioan Botezătorul; însă, când îngerul din Apocalipsa 10 s-a pogorât, așa cum a fost preînchipuit prin coborârea Duhului Sfânt la botezul lui Hristos, Domnul Și-a „adunat” ucenicii de temelie. Acești doi martori arată că Hristos Și-a adunat poporul din zilele de pe urmă la 11 septembrie 2001, când îngerul din capitolul optsprezece al Apocalipsei s-a pogorât; dar, asemenea milleriților, ei urmau să fie puși la probă printr-un element al celor șapte tunete care fusese pecetluit, iar apoi Domnul avea să-Și adune poporul a doua oară.

A doua adunare a poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă a început în istoria reprezentată chiar la sfârșitul versetului unsprezece din capitolul unsprezece al lui Daniel, chiar înainte de victoria lui Putin asupra Ucrainei și chiar înainte de versetul doisprezece, unde mărturia profetică a Rusiei și a lui Putin se încheie. Prin urmare, Daniel capitolul unsprezece, versetul unsprezece, se aliniază cu Apocalipsa capitolul unsprezece, versetul unsprezece, căci acolo cei doi martori sunt aduși din nou la viață.

În istoria sacră millerită, Domnul a început să-Și adune poporul a doua oară după dezamăgirea din 19 aprilie 1844, iar ceea ce a fost folosit de Domnul pentru a-Și aduna poporul în acel timp a fost recunoașterea faptului că ei împlineau timpul de întârziere din parabola celor zece fecioare din Matei, capitolul douăzeci și cinci, precum și Habacuc, capitolul doi. Pentru ca milleriții să-și recunoască starea și să se întoarcă, ei trebuiau să se recunoască pe ei înșiși ca fiind reprezentați în

Cuvântul profetic al lui Dumnezeu. Ei aveau nevoie să vadă că erau poporul lui Dumnezeu, în contrast cu aceia care mărturiseau că sunt poporul Lui. Adunându-Și poporul dezamăgit, El oferea o ilustrare a steagului ridicat pentru neamuri, accentuând astfel deosebirea dintre poporul Său autentic, deși dezamăgit, și poporul care doar pretindea că este al Său.

În ziua aceea, va fi o Rădăcină a lui Iese, care va sta ca un steag pentru popoare; la ea vor căuta neamurile, și odihna Lui va fi plină de slavă. Și se va întâmpla în ziua aceea că Domnul Își va întinde iarăși mâna, a doua oară, ca să recupereze rămășița poporului Său, care va mai rămâne, din Asiria, și din Egipt, și din Patros, și din Cuș, și din Elam, și din Șinear, și din Hamat, și din ostroavele mării. El va ridica un steag pentru neamuri, va aduna pe izgoniții lui Israel și va strânge laolaltă pe cei risipiți ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Isaia 11:10–12.

Când profetul Ieremia îi reprezintă pe cei care au fost dezamăgiți la 19 aprilie 1844, el arată că nu se mai asocia cu „adunarea batjocoritorilor”, care foloseau predicția neîmplinită din 1843 ca dovadă că cei reprezentați de Ieremia erau profeți mincinoși.

Nu m-am așezat în adunarea batjocoritorilor, nici nu m-am bucurat; am stat singur din pricina mâinii Tale, căci m-ai umplut de indignare. Ieremia 15:17.

„adunarea batjocoritorilor” îi izgonise pe cei reprezentați de Ieremia.

„Mulți au fost persecutați de frații lor necredincioși. Pentru a-și păstra poziția în biserică, unii au consimțit să păstreze tăcerea cu privire la speranța lor; dar alții au simțit că loialitatea față de Dumnezeu le interzicea să ascundă astfel adevărurile pe care El le încredințase păstrării lor. Nu puțini au fost excluși din părtășia bisericii pentru nimic altceva decât pentru că și-au exprimat credința în venirea lui Hristos. Foarte prețioase pentru aceia care au purtat această încercare a credinței lor au fost cuvintele profetului: „Frații voștri care vă urăsc, care vă izgonesc din pricina Numelui Meu, zic: «Să fie slăvit Domnul!» Dar El Se va arăta spre bucuria voastră, iar ei vor rămâne de rușine.” Isaia 66:5.” Tragedia veacurilor, 372.

Când Domnul va ridica un steag pentru neamuri, aceasta se va întâmpla când El Își va întinde mâna a doua oară ca să adune rămășița poporului Său, care sunt cei izgoniți ai lui Israel. Ei sunt aceia care nu mai șed în „adunarea batjocoritorilor”.

“अङ्गुरको जर्रा” यहूदी धर्मबाट आएको एउटा रगतको वंशरेखा र यहूदी धर्मबाहरिबाट आएको अर्को रगतको वंशरेखाको दुईवटा वंशरेखाको प्रतीक हो, र यसले केवल येशूको रगतको वंशरेखालाई मात्र प्रतनिधित्व गर्दैन, तर दवियता र मानवताको संयोजनको पनि प्रतीक हो; कनिक उचालिएको ध्वजले त्यस्ता जनतालाई प्रतनिधित्व गर्दछ जो दवियता र मानवताको संयोजनको अवस्था र अनुभवमा सदासर्वदाका लागी मोहोर लगाइएका छन्, जुन कुरा दानिएल अध्याय एघारको पद दशमा “गढ़” को प्रतीकद्वारा पनि प्रतनिधित्व गरिएको छ। पद दशमा, एक लाख चवालीस हजारको मोहोर लगाइने समय “गढ़” को भवषियवाणीसम्बन्धी समझद्वारा संकेत गरिएको छ, जुन शरि हो। पद एघारको इतहास र युक्रेनी युद्धमा, प्रभुले नरिश पारएकाहरूलाई जम्मा गर्न दोस्रो पल्ट आफ्नो हात फैलाउनुहुन्छ।

Așadar, având mărturia din Daniel 11 drept structură, am identificat intruziunea papalității în istoria profetică, chiar înainte de legea duminicală. Am văzut lucrarea cornului republican reprezentat de Trump, pe măsură ce el devine al optulea, care este dintre cei șapte, și începe

lucrarea de unire a bisericii cu statul. Avem linia cornului apostat al protestantismului, așa cum este reprezentată de Macabei. În aceeași istorie reprezentată de acele versete, aplicăm linia celor șapte tunete, care este totodată și linia pildei celor zece fecioare, identificând experiența celor o sută patruzeci și patru de mii, precum și linia celor trei înger care conturează lucrarea adevăratului corn protestant. Unul dintre evenimentele pentru adevăratul corn protestant în acea istorie este a doua adunare.

A doua adunare a avut loc în istoria soliei celui de-al doilea înger și, de asemenea, a avut loc în istoria celui de-al treilea înger, din 1844 până în 1863, stabilind două mărturii din istoria millerită cu privire la faptul că Domnul Și-a întins mâna a doua oară pentru a-Și aduna turma risipită.

„23 septembrie, Domnul mi-a arătat că Își întinsese mâna a doua oară ca să recupereze rămășița poporului Său și că eforturile trebuie dublate în acest timp al străngerii. În timpul împrăștierei, Israel a fost lovit și sfâșiat, dar acum, în timpul străngerii, Dumnezeu va vindeca și va lega rănilor poporului Său. În timpul împrăștierei, eforturile depuse pentru a răspândi adevărul au avut doar puțin efect, au realizat foarte puțin sau nimic; dar în timpul străngerii, când Dumnezeu Și-a pus mâna să-Și adune poporul, eforturile de a răspândi adevărul își vor avea efectul urmărit. Toți ar trebui să fie uniți și plini de zel în lucrare. Am văzut că era greșit ca cineva să facă trimitere la timpul împrăștierei pentru exemple care să ne călăuzească acum, în timpul străngerii; căci dacă Dumnezeu n-ar face mai mult pentru noi acum decât a făcut atunci, Israel n-ar mai fi adunat niciodată.” Early Writings, 74.

În apendicele la *Early Writings*, sora White explică observația tocmai citată:

„3. Vederea potrivit căreia Domnul «Își întinsese mâna a doua oară ca să răscumpere rămășița poporului Său», de la pagina 74, se referă numai la unirea și puterea care existaseră odinioară între cei ce așteptau venirea lui Hristos și la faptul că El începuse din nou să-Și unească și să-Și ridice poporul.” Early Writings, 86.

ఆగస్టు 11, 1840 నుండి అక్టోబరు 22, 1844 వరకు సూచించే ఏడు ఉరుముల పరిశుద్ధ చరిత్ర, అక్టోబరు 22, 1844 నుండి 1863 తిరుగుబాటు వరకు ఉన్న పరిశుద్ధ చరిత్రకు వరతీరపాపమైంది. పంక్తి మీద పంక్తిగా, మొదటి చరిత్ర జ్ఞానముగల కన్యల యొక్క ఒక దృష్టాంతాన్ని వరతీరనిధ్యం చేసింది; రెండవ పంక్తి మూర్ఖ కన్యల యొక్క ఒక దృష్టాంతాన్ని సమకూర్చింది. ఈ రెండు చరిత్రలూ తీవ్రమైన ఒక సందేశముతో ఒక దూత దీగీవచనమును వరతీరనిధ్యం చేసింది. ఈ రెండు చరిత్రలలో దూత యొక్క రక ఒక పరీక్షించే వరతీరీయకు ఆరంభమై, దీనివల్ల చిరగోటిటూట సంభవించింది; మరియు 1849 నవంబరు, అక్టోబరు 22, 1844న చిరగోటియిన వరతీర సమకూర్చుటకు వరభూమి మరియు రెండవసారి తన చేయి చుట్టూనేనడని నీవీటర్ వైట్ కు చూపబడుచుండెను.

သူတို့သည် မဟာစိတ်ပျက်ဖွယ်အဖွဲ့အပျက်ကကြောင့် ကွဲပြားသွားခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ပင် ၁၈၄၄ ခုနှစ် ဧပြီ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ပညာရှိတို့သည် မိမိတို့၏ ပထမအကျိုးစိတ်ပျက်ခြင်းကြောင့် ကွဲပြားသွားခဲ့ကြသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအကျိုးစိတ်ပျက်ခြင်းက သခင်သည် “မိမိ၏လူမျိုးကို တဖန် ပြန်လည် စည်းလုံးစေ၍ ထူထောင်တော်မူရန် စတင်ခဲ့ပါ” ဟူသော အချက်ကို ဖော်ထုတ်ပြသည်။ ဒုတိယအကျိုးစိတ်ပျက်ခြင်း သခင်၏အမှုတော်တွင် တံဆိပ်အလံတစ်ခုကို မြှောက်ထူခြင်း ပါဝင်သည်။ ထိုအလံသည် သတင်းစကားပေါ်တွင် အချင်းချင်း စည်းလုံးညီညွတ်နေသောသူတို့နှင့် ဆက်နွယ်လျက်ရှိပြီး သူတို့၏

လူသဘာဝသည်လည်း ကိုယ်တော်၏ ဘုရားသဘာဝနှင့် စည်းလုံးထားလျက်ရှိသည်။ ထိုတံဆိပ်အလံ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဘုရားသခင်၏ အခြားသော သိုးအုပ်ကို ဗာဗုလုန်ထဲမှ ခေါ်ထုတ်ရန် ဖြစ်ပြီး ထိုအမှုကို ယောက်ျားမိန်းမတို့သည် ထိုအလံကို မငြိတွေငြီးအားဖြင့် ပြီးမြောက်စေသည်။

Steagul este armata acelora care și-au unit omenitatea cu Divinitatea lui Hristos în timpul perioadei de încercare a legii duminicale. Astfel, cea de-a doua strângere laolaltă identifică faptul că „rădăcina lui Isai” va fi înălțată, purtând simbolismul profetic dublu al lui Rut, o păgână care este adunată prin steag prin unirea cu Boaz, simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii, și, de asemenea, simbol al Răscumpărătorului, care a plătit prețul pentru Rut și era ruda ei apropiată. În întruparea naturii divine a lui Hristos cu trupul căzut al naturii omenești, El a devenit ruda noastră apropiată. Steagul care este înălțat sunt aceia uniți prin solie, care desăvârșesc lucrarea unirii omenității lor cu Divinitatea lui Hristos înainte de legea duminicală.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Prețuirea Bibliei crește odată cu studiul ei. În orice direcție s-ar întoarce studentul, va găsi descoperite înțelepciunea și iubirea infinite ale lui Dumnezeu.”

“अर्थात् यहूदी व्यवस्था का महत्त्व अभी तक पूर्णतः समझा नहीं गया है। उसके विधानों और प्रतीकों में विशाल और गहन सत्य छाया रूप में प्रकट किए गए हैं। सुसमाचार वह कुंजी है जो उसके रहस्यों को खोल देती है। उद्धार की योजना के ज्ञान के द्वारा उसके सत्य समझ के लिए उद्घाटित हो जाते हैं। जितना हम समझते हैं, उससे कहीं अधिक इन अद्भुत विषयों को समझना हमारा विशेषाधिकार है। हमें परमेश्वर की गूढ़ बातों को समझना है। स्वर्गादूत उन सत्यों में झाँकने की अभिलाषा रखते हैं जो उन लोगों पर प्रकट किए जाते हैं, जो खेदित हृदय के साथ परमेश्वर के वचन की खोज करते हैं, और उस ज्ञान की और अधिक लंबाई और चौड़ाई और गहराई और ऊँचाई के लिए प्रार्थना करते हैं, जिसे केवल वही दे सकता है।”

“Când ne apropiem de încheierea istoriei acestei lumi, profețiile privitoare la zilele de pe urmă cer, în mod deosebit, studiul nostru. Ultima carte a Scripturilor Noului Testament este plină de adevăr pe care trebuie să-l înțelegem. Satana a orbit mințile multora, astfel încât ei s-au bucurat de orice pretext pentru a nu face din Apocalipsa obiectul studiului lor. Dar Hristos, prin slujitorul Său Ioan, a declarat aici ce va fi în zilele de pe urmă și spune: «Ferice de cel ce citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile care sunt scrise în ea.» Apocalipsa 1:3.”

„Și viața veșnică este aceasta”, a spus Hristos, „să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” Ioan 17:3. De ce nu ne dăm seama de valoarea acestei cunoașteri? De ce nu strălucesc aceste adevăruri glorioase în inimile noastre, nu tremură pe buzele noastre și nu pătrund întreaga noastră ființă?

„Dându-ne Cuvântul Său, Dumnezeu ne-a pus în stăpânirea fiecărui adevăr esențial pentru mântuirea noastră. Mii de oameni au scos apă din aceste izvoare ale vieții, și totuși rezerva nu s-a împuținat. Mii L-au pus pe Domnul înaintea lor și, privindu-L, au fost schimbați în același chip. Duhul lor arde înăuntrul lor când vorbesc despre caracterul Său, spunând ce este Hristos pentru ei și ce sunt ei pentru Hristos. Dar acești cercetători nu au epuizat aceste teme mari și sfinte. Alte mii se pot angaja în lucrarea de cercetare a tainelor mântuirii. Pe măsură ce se meditează la viața lui Hristos și la caracterul misiunii Sale, raze de lumină vor străluci tot mai

limpede la fiecare încercare de a descoperi adevărul. Fiecare nouă cercetare va descoperi ceva mai profund interesant decât ceea ce a fost desfășurat până atunci. Subiectul este inepuizabil. Studiul întrupării lui Hristos, al jertfei Sale ispășitoare și al lucrării Sale de mijlocire va ocupa mintea studentului silitor cât va dăinui timpul; și, privind spre cer cu anii săi nenumărați, el va exclama: «Mare este taina evlaviei.»»

„În veșnicie vom învăța ceea ce, dacă am fi primit lumina pe care era posibil s-o dobândim aici, ne-ar fi deschis înțelegerea. Temele răscumpărării vor ocupa inimile, mințile și limbile celor răscumpești de-a lungul veacurilor veșnice. Ei vor înțelege adevărurile pe care Hristos dorea atât de mult să le descopere ucenicilor Săi, dar pe care ei nu au avut credință să le cuprindă. La nesfârșit și pentru totdeauna se vor ivi noi perspective asupra desăvârșirii și slavei lui Hristos. De-a lungul veacurilor fără sfârșit, credinciosul Stăpân al casei va scoate din vistieria Sa lucruri noi și vechi.” Parabolele Domnului Hristos, 132–134.